

1429

Llegiem (ImI 4)

(ALDC, IX, 2026. *Llegiem* [ImI 4])

Focalitzem aquest comentari en la variació desinencial; la variació de la *e* i de la consonant palatal del radical es poden veure en els mapes 1358, 1359, 1378, 1423 i 1424.

La primera persona del plural de l'imperfet d'indicatiu del llat. vg., *LEGIBAMUS, presenta en el resultat català aquestes variants bàsiques: *llegiem*, *llegien*, *llegivem*.

Llegiem coneix una gran extensió, amb les var. palatals del radical *lle[dʒ]iem*, *lle[tʃ]iem*, *lle[jʒ]iem* 129, 147, *lle[z]iem* 149, però que ha alterat també la desinència en poblacions puntuals en *llegiom* 103, per assimilació vocàlica a la consonant labial, i *llegim* 179, per absorció de la *e* (< [ie]) per la *i* tònica.

Llegien, var. limitada al ross., deu el canvi de *-m* final en *-n* al contacte amb l'oc.

Llegivem (var. *lle[dʒ]ivem*, *lle[tʃ]ivem*), forma pròpia de parlars del nord i oest del nord-occ., manté probablement la labial intervocàlica ([β] > [v]) (veg. mapa 1426), amb les var. *llegiven* (*lli[dʒ]i[v]an* 85, de l'alg., *lle[tʃ]iven*), pel contacte amb l'adstrat arag. o sard/it., i *llegív[om]*, per assimilació a la consonant labial següent (cf. més amunt *llegiom*; var. *lle[tʃ]ívom*, *lle[z]ívom* 95).

A notar la var. *lleieven* 100, d'encuny arag.

Llegiem (model *serviem*) és la forma normativa des del DOrt, 1917.

